

лежни ученици при Болградската гимназия, — Селимински възразилъ: „Да работятъ и да се хранятъ, както съмъ правилъ и азъ и други като мене. На готово нѣма!“

Неведнажъ поличавала прекалената пестеливостъ на Селимински, която достигала до скжперничество. „Ела, Кисимовъ, у дома, да приемъ български чай!“ обръщаль се той често къмъ по-младия си другаръ. А този български чай билъ — безплатно набавяното цвѣте лай-лай-кучка. „Вижъ, какъвъ ароматъ има моятъ български чай, азъ не го давамъ за руския!“ говорѣлъ той самоувѣрено. „Действително, забелязва съ хуморъ Кисимовъ, този цвѣтъ имаше добъръ и ароматиченъ вкусъ, но приятността за моя докторъ бѣше, че самъ си го берѣше по полето и не му струваше никакви разноски“. Обаче тази икономия не стигала никога до противно безучастие къмъ близки хора, и Кисимовъ не пропуска да подчертае, че колчемъ лично той се ползувалъ за семейството си отъ медицинската помощъ на приятеля си и му предлагалъ хонораръ, Селимински отказвалъ решително: „Я си върви по работата, не ме изкушавай! Като отъ тебе приятелъ пари ли?“ И великодушието правѣло толкова по-силно впечатление, че навредъ иначе, гдето се удавало подходенъ случай, Селимински проявявалъ привичката си да пастри, да събира, да не оставя нищо да се разпилѣе на вѣтъра. Слабостъта му въ това отношение се хвърляла силно въ очи.

Разговаряйки веднажъ съ Кисимова, Селимински, който билъ твърде приказливъ, заявилъ сентенциозно, сякашъ четейки лекция: „Никой нищо не прави на този свѣтъ — нито добро, нито зло — безъ интересъ. Преди всичко творителъ има предъ видъ своята лична полза отъ това, което върши. За народно добро ужъ, за патриотизъмъ ужъ — праздна приказка!“ Поразенъ отъ този възгледъ, и то на човѣкъ, оставилъ такова патриотическо завещание, Кисимовъ възразилъ: а какъвъ интересъ има човѣкъ отъ благодеяние, направено чрезъ завещание? И, за да замаскира неблагоприятното си сравнение, продължилъ: „Ами тѣзи, които пропиляватъ готово имущество, турятъ въ премеждие дори и живота си за народно добро, да речемъ за отечеството, какъ може да се мисли, че тѣ правятъ това за свой личенъ интересъ?“ Селимински отвърналъ съвсемъ невъзмутимо: „Пакъ за интересъ“